

Sočka & titulem

Barbora Vítů

SOCKA
S TITULEM

Barbora Vítů

*„Jen my sami si kolem sebe vytváříme klece, co nám brání
v rozletu.“*

KAPITOLA 1 – JE TO TAM!

Na matčina slova nikdy nezapomenu. „Zlatíčko, architektura nebude žádný med. Znáš tě a dobře vím, jak těžce neseš každou známku horší než jedna. Co budeš dělat na vysoké? Nechceš nějakou lehčí? Nebo jdi rovnou pracovat. Chceš se nervovat s dalším studiem? Budu tě mít ráda i bez titulu. Vzdělání přece není všechno, no ne? Tak co říkáš?“

„Ty tomu vůbec nerozumíš! Architektura je jediná věc, ve které bych mohla vyniknout! A ty se mi to tady teď snažíš rozmluvit!“ řekla jsem podrážděně. Tehdy jsem to s tou reakcí asi trochu přehnala. Uznávám. Nic takového si ode mě nezasloužila. Vždycky se snažila, abychom se sestrou nestrádaly. Tím spíš po tom, co táta umřel. Sama to neměla jednoduché, starat se o dvě dospívající dcery. „A kde mě asi tak zaměstnají, nevíš? Jenom s gymplem!“ pokračovala jsem vztekle. „Architekt chce být už od dětství, jestli jsi zapomněla!“ Jazyky mi nikdy moc nešly, zato matematika, geometrie a fyzika – to byla jiná. Taky jsem jako dítě ráda malovala, ale sen stát se malířkou jsem zavrhlá již dávno. Takže, když jsem měla vyplnit přihlášku na vysokou školu, moje volba byla jasná.

Dnešek byl pro mě zatím jedním z nejdůležitějších životních momentů. Za několik minut se dozvím výrok komise. Schovala jsem se za budovou fakulty a potáhla z cigarety. Potřebovala jsem vstřebat svůj půlhodinový výkon u obhajoby. Taková hrůza, co jsem tam

dneska předvedla! Možná jsem tehdy měla dát na matčina slova, když mě zrazovala od mé vysněné profese. Celý můj život závisí na dnešním výsledku, opakovala jsem si. Dokouřila jsem a vrátila se zpět do budovy. Na záchodcích jsem si umyla ruce, vzala si mentolovou žvýkačku, aby to ze mě necítily, a z kabelky jsem vytáhla cestovní balení antiperspirantu. To že bych někomu smrděla, je snad moje největší fobie. I když musím uznat, že je to trochu patetický.

Potom jsem se vrátila zpět před posluchárnu a čekala na verdikt. Přilepila jsem ucho na dveře, ale nebylo nic slyšet. Jediné, co jsem vnímala, byl tikot nástěnných hodin, který se rozléhal prázdnou chodbou. Soustředěně jsem pozorovala kašdický pohyb vteřinových ručiček.

Co tam ti hlavouni tak dlouho řeší? Nejspíš si říkají: „Ta je úplně mimo. Co tady vůbec dělá?“ Tohle nemůže dopadnout dobře. A profesorka Křepelková mi to dneska taky nijak neulehčila, ostatně jako vždycky. Dávala schválně ty nejhorší otázky. Zjevně usiluje o to, abych tu obhajobu nedala.

Nervozita se zmocnila každé části mého těla. Taky se mi chtělo hrozně čůrat, ale zrovna teď jsem odejít nesměla. Každou chvíli mě mohou zavolat dovnitř. Dala bych si ještě jedno cigáro, ale bohužel jsem svůj denní limit dávno překročila. Se svým příjmem z brigády jsem si mohla dovolit maximálně dvě denně.

„Pojďte, prosím, dál, slečno Šťastná,“ pobídl mě jeden z členů komise. Tohle byl můj oblíbenec pan profesor Urban. Vždycky se na mě hezky usmíval. Naprostý kontrast k profesorce Křepelkové, která se nikdy na nikoho neusmála a tvářila se hrozně důležitě. Vědělo se

o ní, že je svobodná a bezdětná, což u ženské v jejím věku není úplně normální. Možná nenašla toho pravého. Nebo ji nikdo nechtěl. S její náturou se ani moc nedivím.

Zasedla jsem ke stolu, na jehož druhé straně Křepelková seděla a mračila se. Ještě tam byli dva pražští architekti. Prohlíželi si mě, jako kdybych byla nějaký exponát v muzeu. Nervozita se mě začala zmocňovat čím dál víc.

„Slečno Angeliko, posaďte se,“ promluvil konečně jeden z architektů. „Velmi pěkné jméno, musím říct, takové netradiční u nás,“ podotkl s úsměvem a dál mě napínal.

„To je podle toho filmu,“ špitla jsem, „Angelika, markýza andělů. Mamka do něj kdysi byla blázen.“ Kdyby jen věděl, co jsem se kvůli tomu hloupému jménu natrápila. Vzpomínky mě zavedly na základní školu, kde si ze mě spolužák Kamil Kraus, do kterého jsem byla tajně zamilovaná, utahoval před celou třídou a pořád opakoval: „Angeliko, kde jsi nechala svého Peyraca?“ Tehdy to samozřejmě všechny ohromně bavilo. Zato moje sestra dostala vznešené jméno po tehdy celosvětově populární princezně Dianě.

„Hned na úvod vám řekneme, že jste nás svým konceptem velmi překvapila,“ ujal se slova druhý architekt. „Za posledních několik let, si nepamatují nic tak originálního, co by navíc mohlo fungovat i v praxi.“ Profesoři včetně Křepelkové (což bylo docela překvapivé) jenom vážně přikyvovali.

Když mi profesor Urban oznámil hodnocení, vběhly mi do očí slzy. Snažila jsem se ovládnout, ale bylo to silnější než já. Tak dlouho jsem na tuto chvíli čekala.

„Mockrát děkuju. Ani nevíte, jakou mám hroznou radost,“ sepjala jsem dlaně na znamení vděčnosti.

„Děkovat nemusíte, slečno Šťastná. Zasloužila jste si to. Už od prváku jsem věděl, že z vás něco bude. Jistě to dotáhnete daleko. Teď už záleží jenom na vás, jak si se svými schopnostmi poradíte. Ozvěte se mi, kdykoliv budete něco potřebovat. Rád o vás zase uslyším,“ dodal Urban na závěr. Tváře mi hořely jako rozpálená plotýnka. Ještě před odchodem z místnosti jsem jim poslala mávnutí jako nějaká hollywoodská hvězda. Pak jsem vystřelila ven a namířila si to na tramvajovou zastávku.

Páni, tak to mám konečně za sebou! Nemohla jsem tomu uvěřit. A už vůbec jsem nečekala takovou zpětnou vazbu. Byla jsem si jistá, že jsem mohla odvést mnohem lepší práci. Ale jim se to líbilo! Teď si můžu oficiálně říkat inženýr architekt Angelika Šťastná. A že jsem šťastná byla! Diplom v tomto případě bude už jen formalitou. Musela jsem to hned zavolat mamce. Umírala jsem touhou pochlubit se. Měly jsme spolu skvělý vztah, přestože to s tou péčí někdy přeháněla.

„Ahoj mami! Hádej, co!“ křičela jsem nadšeně do telefonu, až se na mě pohoršeně otáčela celá tramvaj.

„No tak povídej, holčičko, přeháněj! Celý den tady jsem jako na trní a čekám, až mi zavoláš. Jak jsi dopadla? Určitě výborně.“

„Mám to! Dostala jsem áčko. Hrozně mě chválili. Vůbec jsem to nečekala takhle dobrý.“

„Ale prosím tě, to je přece jasný, jsi moc šikovná! To jsi celá ty. Máš na sebe moc vysoké nároky. Kolikrát jsem ti říkala, abys trochu polevila?“ Rozhodla jsem se to nijak nekomentovat, mamka prostě

nechápe, že když má člověk nějaký vysoký cíl, musí na sebe být přísný.

„Tak jo, mami, budu muset končit. Mám sraz s Elou,“ ukončila jsem hovor a vystoupila na Národní třídě, kde jsme se měly setkat. Elu jsem nikde neviděla. Zkontrolovala jsem si mobil. Byla na něm hlasová zpráva: UŽ LETÍM. BUDU TAM ZA CHVILKU. ☺

Počkala jsem tedy na zastávce a nezúčastněně pozorovala dění kolem sebe. Ze všech stran se ozývalo cinkání tramvají. Všude byly mraky lidí. Někteří čekali na příjezd dopravního prostředku, jiní spěchali. Připadala jsem si jako v mraveništi. Každý tady měl nějakou úlohu a musel se ohánět, jinak tu neměl místo. Jednou jsem četla, že mravenci jsou mimořádně výkonnými staviteli, sběrači a lovci. To mi připomnělo, že dneškem začíná také moje funkce ve společnosti. Ty bláho!

V davu jsem spatřila rudou kšticí. Postupně se z něj vynořil i zbytek štíhlé a vysoké postavy v přiléhavých značkových šatech. Ela rozhodně vyčnívá. Zas vedle ní budu vypadat jako strašák. Já měla na sobě jen pouzdrové béžové šaty z Orsay a za krkem mě stále kousala visačka. Dokonce jsem měla v plánu přeprat je a odnést zpět ještě ve lhůtě pro vrácení zboží.

„Ahoj, sorry, že jdu pozdě. Nepochopíš! Šla jsem kolem výlohy a měli hrozný slevy! No prostě jsem nemohla odolat,“ ukazovala na papírovou tašku Guess a pak si poposunula velké brýle Gucci, aby si mě pořádně prohlédla. „Ty teda vypadáš! Moc jsi nespala, co?“ prohodila na oko lítostivě, ale líto jí mě vůbec nebylo.

Někdy mě štve, ale jsme nejlepší kámošky. Čas od času si říkám, co na ní vlastně pořád vidím. Nastoupila k nám na základku až v devítce, a protože jediné volné místo bylo vedle mě, nasměrovala ji učitelka právě sem. Už tehdy byla strašně pěkná. Osobně si myslím, že by se klidně mohla zúčastnit soutěže krásy a měla by šanci. Krom toho byla vždycky tak trochu nad věcí, nad námi běžnými smrtelníky, vědoma si své spanilosti. Zrozena k bohatství... Když si ji tehdy spolužák Kamil dobíral pro její zrzavé vlasy a pihy, vůbec ji to nerozhodilo. „Polib mi prdel, blbečku!“ Bez jakýchkoli emocí. Vždycky jsem chtěla její sebevědomí.

Její rýpavé poznámky na můj účet mě kdysi docela zraňovaly, ale po čase jsem se naučila nebrat si je osobně. Ela prostě byla taková. Mluvila dřív, než myslela. Navíc upřímných lidí je dneska málo, tak možná můžu být ráda, že mám někoho takového vedle sebe, ne? Jenže někdy mě její nevyžádané rady a netaktní komentáře obtěžují. Nikdy jsem jí ale nic neřekla.

Dnešek byl mimořádný, a i když jsem alkoholu moc neholdovala, chtěla jsem se alespoň dobře najíst. Zapadly jsme do baru, ve kterém nabízeli i jídelní menu. Se zafuněním jsem dosedla na barovou stoličku a objednala si kolu s citronem a kuřecí křidýlka. Ela si dala sklenku červeného.

„Mám to!“ usmála jsem se blaženě při čekání na objednávku. „Musím říct, že mi spadl kámen ze srdce. Konečně je to za mnou. Ale nedokážu si představit, jak teď budu trávit večery a víkendy.“

„Neblbni. Je takovejch věcí, co můžeš dělat. Konečně zase budeš mít víc času na mě. A na Pavla samozřejmě. Něco mi říká, že by vám

takovej romantickej wellness víkend určitě prospěl,“ mrkla na mě šibalsky.

„Co tím myslíš? Stěžoval si snad Luděkovi?“

„Ale ne, vůbec. To já jen tak,“ utrousila.

„No, každopádně Pavel není zrovna wellnessový typ,“ dodala jsem.

„Tak někam vyrazíme spolu,“ navrhla nadšeně a okamžitě začala googlit pohádkové hotely s bazénem a vířivkou.

„No počkej, nejdřív si musím najít práci, abych to měla čím zaplatit. Už se nemůžu dočkat. Konečně budu moci realizovat své nápady a budu za to dostávat pořádně zapláceno.“ pronesla jsem pyšně. Na moment jsem se zasnila. Představila jsem si sama sebe, jak stojím nad 3D modelem nějaké významné stavby, kterou jsem navrhla.

„To je super. Konečně můžeš seknout s tou nudnou brigádou na recepci a budeš dělat, co tě baví. Od té doby, co tě znám, nemluvíš o ničem jiném. Budeš konečně navrhovat ty svoje baráky, nebo co vlastně takovej architekt dělá.“

Na to jsem jí neodpověděla, protože jsem ji znala moc dobře na to, abych věděla, že bych ji povídáním o architektuře nudila.

„Napadlo mě, že pokud najdu práci dost rychle, můžu s Pavlem konečně vyrazit na pořádnou dovolenou. Třeba do Španělska. Vždycky jsem se tam chtěla podívat. Nebo do Itálie,“ měla jsem hlavu v oblacích. Do reality mě vrátil až Elin zděšený výraz. Nechápatě jsem se na ni ušklíbla a znova jsem se zakousla do pikantního křídýlka. Ani si nepamatuju, kdy jsem se naposledy najedla pořádně.

„Ukápla ti omáčka,“ ukázala na šaty, na kterých byl teď obří mastný flek. Výborně! Tak tohle už nevrátím.

KAPITOLA 2 – POKAŽENÝ VEČER

Cestou domů jsem se nemohla dočkat, až Pavlovi povím veškeré detaily z dnešního dne. Přestože byl krásný, teplý červen, k večeru se ochladilo, a tak jsem pod svetříkem cítila husí kůži. Kráčela jsem s povznesenou náladou, jako kdybych právě vyhrála jackpot, až do chvíle, kdy jsem otevřela dveře našeho bytu. Taková spoušť! Za jeden jediný den. V obýváku byl těžký vzduch. Už zase nevyvětral. Všude se povalovaly Pavlovy hadry, zablácené kopačky, obaly od sušenek a kuchyňská linka byla doslova neviditelná pod vrstvami špinavého nádobí.

Mě snad vomejou.

„Ahoj, ty už jsi tady?“ podivil se, ale ani můj naštvaný pohled ho nepřiměl přerušit rozehranou hru na Xboxu.

„Poslala jsem ti přece zprávu, že jsem na cestě,“ povzdechla jsem si.

„Aha, promiň, nevšiml jsem si,“ prohodil a dál se věnoval obrazovce, na které pobíhali virtuální muži v dresech.

„Očividně sis ani nevšiml, jak to tady vypadá. Myslela jsem si, že oslavíme dnešek,“ řekla jsem rozladěně.

„Promiň, měl jsem náročný den v práci. Potřeboval jsem se trochu odreagovat. Zítřka ti to vynahradím. Můžeme zajít na věcu, co říkáš?“

„Zítřka odpoledne máme velkou návštěvu. Copak jsi zapomněl?“

„Tak jiný večer?“

„To je fuk,“ mávla jsem rukou a odešla do kuchyně. Přirozeně plavé vlasy jsem si stáhla do ledabylého drdolu a jala se skládat nádobí do myčky. „Můžeš mi pomoci?!“

„Nemůžeme to nechat na ráno?“

„A jak to mám asi zítra všechno stihnout? Tak alespoň sesbírej ty odpadky a svoje spodňáry. Kdo se na to má koukat,“ peskovala jsem ho jako manželka po dvaceti letech.

„Ty máš teda zase náladu.“ Pavel se neochotně sebral z gauče.

Jeho poznámku jsem se rozhodla nechat bez odezvy a raději jsem se zaměřila na to, aby bylo nádobí poskládáno co možná nejsystematičtěji.

„No, a co ta obhajoba dneska, jak to probíhalo?“

Dík, že ses vůbec zeptal. Neměla jsem ale náladu mu o svém zážitku něco povídat. Byla jsem napůl zklamaná, napůl našťvaná. Moc dobře věděl, jak mi na dnešku záleželo, a neobtěžoval se mi ani koupit kytku, nebo bonboniéru.

Tolik se mezi námi za poslední dobu změnilo. Poznala jsem ho před sedmi lety na Elině narozeninové oslavě těsně před tím, než jsem nastoupila na vysokou školu. Tehdy jsem se nechala očarovat jeho humorem a pozorností. Na první oficiální rande mi donesl červenou růži a vzal mě do planetária, což na mě udělalo nesmírný dojem. Jenže s přibývajícimi lety se jeho iniciativa a originalita čím dál tím víc vytrácela a omezovala se vlastně jen na lístky na fotbalový zápas.

Před několika měsíci jsme se spolu nastěhovali do bytu, který zdědil po prarodičích, a společně jsme ho zrekonstruovali. Peníze jsme na to samozřejmě neměli, ale Pavlovi rodiče se nabídli, že

přestavbu zaplatí. Brzy jsem si začala uvědomovat, že ho jeho nepořádek vůbec netrápí. Zřejmě byl zvyklý, že za něj matka doma dělala úplně všechno. Spolužití mezi nás vneslo první opravdové konflikty. Myslela jsem si, že je to normální, všichni se přece hádají, a je jen otázkou času, než si to sedne. Jenomže už uběhlo devět měsíců a já jsem nezaznamenala ani špetku zlepšení. Za tu dobu se v děloze stihne vyvinout nový život. On si za tu dobu není schopen ani schovat ponožky.

„Dám si pivo, chceš něco?“ zeptal se, když jsme skončili. Zavrtěla jsem hlavou a rozplácla se na pohovku. Po všech těch emocích, co jsem dneska prožila, mě přemohlo vyčerpání. Pavel si otevřel lahev a přisedl ke mně.

„Začnu si co nejdřív hledat práci,“ pronesla jsem odhodlaně.

„To je dobře. Alespoň mi budeš moci přispívat víc na bydlení,“ rýpnul si, místo toho, aby mě povzbudil. Z těch hodin, které jsem odpracovala na recepci, mi na účet chodilo jen pár tisíc měsíčně. To mi stačilo tak akorát na jídlo a dvě krabičky cigaret za měsíc.

„To je jediný, co tě zajímá?“ ohradila jsme se. „Myslela jsem, že kdybych si rychle našla práci, mohli bychom spolu v září vyrazit někam k moři.“ Ještě jsem nebyla dál než na túře v Beskydech. Jako malí jsme nikam nejezdili, protože jsme na to neměli. Hrozně jsem si přála zaplavat ve slané vodě a nechat se nadnášet. I když ta myšlenka mě trochu děsí. Budu pak hrozně ulepená, a pokud se k tomu přidá písek... Nevadí. Můžeme třeba do Chorvatska. Ela mi vyprávěla, že tam jsou většinou kamenné pláže.

„No, já nevím. Nejsem zrovna na cestování. A víš, že válení na pláži nebo trajdání po památkách mě neláká. Myslel jsem, že pojedeme s Luděkem a Elou k našim na chatu.“

„Tam jezdíme přece pořád. Nemyslíš, že když teď oba budeme mít práci, můžem si dopřát něco trochu... já nevím... dobrodružného? Chtělo by to změnu. Navíc Ela mi už řekla, že se s Luděkem chystají na Bali.“

„Copak ti už dovolená na Třeboňsku není dost dobrá? Vždyť jsi ještě neposlala jedinej životopis. Nebo ti možná nestačím!“ prohlásil dotčeně.

„Co je to za blbý kecy? Jenom ti říkám, že už nemusíme žít jak chudí studenti. Copak od života nechceš trochu víc?“

„Jako co?“ povytáhl tmavé, husté obočí a lokl si piva.

Poslední dobou toho vypije docela dost. A přestože hraje třikrát týdně fotbal, na břicho mu přibyl minimálně centimetr tuku.

„Nabízeli ti přece u vás tu práci provozního, nebo se pletu?“

„Jo tohle. Odmítl jsem,“ řekl, jako by se nechumelilo.

„To jako vážně? Proč? Taková příležitost!“ vyskočila jsem z pohovky.

„Takže teď ti není dost ani moje práce?“ pokračoval dál ve své ukřivděnosti.

„Víš, že tak to nemyslím,“ snažila jsem se z toho vykličkovat.

„Tak už toho radši nech. Byl to stejně provozní odpolední směny. To bych se každý den dostal domů až ve dvě ráno. To snad nechceš.“

„Chápu, ale můžeš se porozhlédnout i někde jinde. Zkušeností máš dost. Luděk by ti určitě napsal dobré doporučení.“

„Už toho radši nech, Angeliko, jo? Jdu spát,“ řekl a oddusál do ložnice.

Přemáhala mě únava, ale věděla jsem, že pokud teď ulehnu do postele, nebudu schopna usnout. Do hlavy mi vtrhla armáda myšlenek a začala ji okupovat jako nezvaní hosté, kteří neměli sebemenší snahu odejít. Usadila jsem se proto s chlupatou dekou na balkoně, abych si dopřála chvíli s uklidňující dávkou nikotinu. Přece jenom to byl náročný den. Tu cigaretu si zasloužím.

KAPITOLA 3 – PODRAZ

Nakonec jsem usnula až ve dvě ráno a probudila se kolem jedenácté. Vylítla jsem z postele a okamžitě zpražila Pavla za to, že mě neprobudil. Vůbec nic jsem nestíhala a zběsile jsem lítala po bytě.

„Nemáme mascarpone! Myslela jsem, že jsem ti ho napsala na nákupní seznam,“ poznamenala jsem, procházejíc okolo Pavla, který se válel na gauči s mobilem. „Chtěla jsem udělat tiramisu.“

„Zapomněl jsem, sorry. Nemůžeš to udělat prostě z pomazánkového másla jako moje máti? To určitě máme,“ řekl lhostejně a dál zíral do telefonu.

„Z toho se přece pravé tiramisu nedělá. Co tam máš tak vtipného?“ zeptala jsem se, když jsem si všimla jeho nepřítomného úsměvu.

„Cože? Promiň, neposlouchal jsem tě.“

„No to je výborný,“ řekla jsem ironicky.

„Proč musíš pořád všechno tak hrotit? Si myslíš, že snad někdo z nich pozná rozdíl?“

„Vůbec nic nechápeš!“ třískla jsem za sebou kuchyňskými dveřmi. Po tom, co jsem připravila tři druhy pomazánek na chlebičky, jsem zjistila, že Pavel koupil namísto veky francouzskou bagetu. Takže změna – budou jednohubky. Pomyslela jsem si našťvaně. Kdyby mi alespoň sám od sebe nabídl, že mi pomůže s přípravou, ale nic takového se nekonalo. A já už dávno vzdala jakékoli pokusy ho o všechno tisíckrát prosit. Co bude za pět deset let? Nebo až budeme mít děti?

Nástěnné hodiny ukazovaly za deset pět, a tak jsem rychle vběhla do koupelny, abych se trochu upravila. Na čočky mi tento měsíc nevyšel rozpočet, takže jsem tuhle party musela přežít se svými brýlemi s hranatými obroučkami, které nosím už od gymplu. Při pohledu do zrcadla mě napadlo, že by to chtělo asi nějaké víc moderní, jak mi onehdy kladla Ela na srdce. Že bych měla jít s dobou. Té se to ale povídá. Člověk nemá čas sledovat po nejnovějších módních trendech, když musí pilně studovat.

Neboj, jakmile si najdeš práci, všechno bude, uklidňoval mě vnitřní hlas. Do modrých očí, které stále odrážely únavu posledních týdnů, jsem si ještě nakapala pár kapek proti zarudnutí. Svě na mikádo ostříhané vlasy jsem měla přeleželé, a tak jsem si je raději smotala do nedbalého culíku.

Natáhla jsem na sebe džíny, které na mě ještě před půl rokem pěkně seděly, nyní lehce odstávaly od pupíku. Nervy se opravdu podepsaly na všem. Ale teď už budu mít klid. Už žádné studium. Čeká mě jen pěkné, teplé místečko někde v ateliéru. Už nebudu muset zápasit s jídlem v levné menze a budu si smět dopřát kvalitní oběd za stravenky.

Těsně před příchodem hostů jsem začala smažit topinky k tataráku, aby byly teplé. K dokonalosti chyběla už jenom hudba. Od plotny jsem houkla na Pavla, aby na plazmové televizi pustil klipy na YouTube.

„Otevřu!“ zakřičela jsem, když se ozvalo drnčení zvonku a běžela ke dveřím.

„Ahoj, Jani, díky že jsi přijela. Víím, že to sem máš docela daleko,“ přivítala jsem našeho prvního hosta a pohled mi okamžitě přistál na jejím bujném poprsí, které se v červených minišatech s hlubokým výstřihem obzvlášť vyjímaló. „Pěkný šaty,“ poznamenala jsem. „Ty pak ještě někam jdeš?“

„Nejdu, proč?“ věnovala mi široký úsměv orámovaný výraznou rtěnkou a podala mi láhev vína. „Gratuluju!“

„Díky moc,“ usmála jsem se a pozvala jsem ji do obýváku.

S Janou jsme chodily na stejnou základku a bydlely ve stejné obci, kde doposud taky žije i s rodiči. Nikdy jsme nebyly kdoví jaké kamarádky, ale před půl rokem jsme na sebe náhodou narazily v supermarketu a od té doby jsme si občas zašly na kávu nebo na zumbu.

Brzy po Janě dorazila také Ela se svým přítelem Luděkem. Luděk vlastnil restauraci, kde Pavel pracoval jako číšník, a kromě toho spolu hráli fotbal. Často jsme trávili čas takto ve čtyřech. Chodili jsme společně do kina, na večere a v létě jsme jezdili na dovolenou do jižních Čech.

„Ahoj Angie,“ podala mi Ela okamžitě při vstupu malou sametovou krabičku, v níž se schovával náramek z Pandory.

„To ale muselo být hrozně drahý,“ zaúpěla jsem při pohledu na třpytící se šperk. Ela mi vysvětlila, že si k němu můžu postupně dokupovat korálky různých motivů, které mi pak budou připomínat výjimečné události. Jako třeba přímo tento ve tvaru moudré sovy s promoční čepicí a diplomem. Chtěla jsem namítnout, že přece nepotřebuji předražený korálek, abych si uchovala pěkné vzpomínky,

ale nechtěla jsem znít nevděčně. Poděkovala jsem a požádala ji, aby mi náramek připnula kolem zápěstí. „Tak se u nás posaďte a dejte si, na co máte chuť,“ pobídla jsem je. Luděk se s lahváčem a obloženým talířem raději přesunul na balkon za Pavlem, aby nemusel poslouchat naše holčičí klábosení.

„Zajímavý outfit,“ kývla Ela směrem k Janě. „Chystáš se dneska někoho sbalit?“ zeptala se s falešným úsměvem.

„Holky, co šampaňský, dáte si?“ snažila jsem se změnit téma.

„To bude super. Děkuji moc,“ odvětila Jana a pohodila bohatou, zlatou hřívou.

„A jak to jde s hledáním práce, Jani? Už sis něco našla, nebo jsi pořád na pracáku?“ nenechala toho Ela.

„Ne, ještě nic nemám. Máš něco proti?“ odfrkla si. „Starej se raději o sebe. Až budu mít práci, bude to proto, že něco umím. Ne protože mám tatínka na vysokém postu v bance,“ pronesla znechuceně, a pak se narovнала, aby dala své přednosti ještě víc na odiv.

„Holky, nechte toho!“ okřikla jsem je. „Dneska si uděláme pěkný večer. Víte, jak se mi ulevilo, že to mám všechno za sebou?“ Ela přikývla, a přitom hodila opovržlivý pohled na Janu. Trochu jsem zalitovala, že jsem pozvala obě. Měla jsem být více prozíravá. Neměly se v lásce už na základní škole, ale tak trochu jsem doufala, že z toho vyrostly.

Nakonec dorazily i kamarádky z vysoké se svým doprovodem, což mi přineslo velkou úlevu. Alespoň se tu trochu uvolní atmosféra. Během večera jsme se rozdělili na dvě skupinky. My holky jsme strategicky zabraly místo v obývacím pokoji, kde bylo všechno jídlo,

a kluci s Janou postávali na balkoně. Neměla jsem jí to za zlé. Být Eliným terčem rozhodně není nic příjemného.

„Jani, chceš půjčit něco na sebe?“ zeptala jsem se jí. Pořád stála na balkoně jenom v těch svých letních šatičkách, ačkoliv se s přibývajícím časem docela ochladilo.

„Ne, děkuji. Hřeje mě mládí a láska,“ zavtipkovala. Kluky to zjevně pobavilo.

Ela přes okno na Luďka házela nevlídné pohledy, jako by mu vyčítala, že se s Janou vůbec baví. Její averze vůči ní mi přišla nepřiměřená. Možná prostě žárlí, ale to mi k ní moc nesedělo. Ela mohla mít každého chlapa, na kterého pomyslela.

Hosté se bavili, ale já jsem se celý večer nemohla uvolnit. Obskakovala jsem přátele, a když jsem se na chvíli posadila, moji mysl zaplnily zneklidňující myšlenky na budoucnost. Co když budu mít problém najít si práci? Co když si všechno jen namlouvám a nebudu v tom dobrá?

Dokonce jsem vypila dvě skleničky šumivého vína, přestože normálně nepiju. Nesnáším už jen tu představu, že bych nad sebou mohla ztratit kontrolu. Žádný účinek se ale nedostavil. Kolem půlnoci už byli všichni hodně opilí, a přepnuli se do tanečního režimu.

„Angie, no tak, přidej se,“ pobízela mě Ela, která rozjížděla své kreace na konferenčním stole.

„Ne, díky.“ Nehodlala jsem se tam ztrapňovat. Jednou jsem se nechala přemluvit k několika hodinám salsy a byla jsem úplně nemožná. Takže jsem toho velmi brzy nechala. „Donesu radši ještě víno.“

Z ledničky jsem vyndala vychlazenou lahev bílého, když jsem zaslechla podivné zvuky z koupelny, ale přes hlasitou hudbu jsem nebyla schopna dešifrovat. Tiše jsem se připlížila ke dveřím. Teď už jsem jasně rozeznala sténání. To si snad dělají legraci! Že si to tu rozdávají přímo u mě v koupelně. V žádném případě jsem nebyla ochotná ve svém bytě trpět něco takového, ať už to byl kdokoli. Normálně bych zaklepala, ale dveře nebyly zamčené, a jakmile jsem se jich dotkla, pootevřely se. Nemohla jsem uvěřit tomu, čeho jsem se právě stala svědkem. Prsa jí vykukovala z výstřihu a vášnivě je mnula mužská ruka... Pár vteřin mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. Ten kluk, který měl jazyk v jejích ústech a nenasytně se k ní tisknul, byl Pavel. Připadala jsem si, jako bych se ocitla ve špatném filmu.

„Co to má, kurva, znamenat!“ vyštěkla jsem. Teprve tehdy si mě všimli. Pavel se zatvářil hrozně překvapeně a okamžitě si natáhl kalhoty. Zato v Janině tváři se odrážela spokojenost. „Tak kvůli tomu jsi přišla? Abys mi tady ojela kluka?“ ječela jsem na ni, ale s ní to ani nehnulo. Chtělo se mi brečet, ale nechtěla jsem před nimi ukázat slabost. Taky jsem jí chtěla vjet do vlasů a všechny je vyškubat, ale tohle zase nebyl můj styl. Nechtěla jsem dělat scénu před ostatními. Jenže v tu chvíli se objevila Ela.

„Co se tady děje?“ stála s rukama v bok a dožadovala se odpovědi.

„Já...“ snažila jsem se něco říct, ale přemohla mě úzkost. Už jsem nedokázala potlačit pláč. Jenže Ele stačil jediných pohled na Pavlův provinilý výraz a všechno jí hned došlo

„Tos posral!“ kroutila hlavou. „A s tebou si to ještě vyřídím, ty couro!“ ukázala výhružně na Janu a pak se podívala na mě. „Pojď,

Angie. Pojedem ke mně,“ pronesla rozhodně. Na nic jsem nečekala a spolu s Elou a Luděkem jsem opustila byt.

„Angie, tak přece počkej! Není to tak, jak to vypadá. Promluvíme si,“ hulákal na mě Pavel od vchodových dveří, ale já se ani neohlédla. Nedokázala bych se mu teď podívat do očí. Jak mi to mohl udělat? Tolik let jsme byli spolu a on to všechno zahodil. Všechno zničil právě v době, kdy náš společný život měl začít dávat smysl. I kdyby mě na kolenou prosil, tohle mu nikdy nedokážu odpustit.

KAPITOLA 4 – DIANA

Ani jsem si nepamatovala, jak jsem se dostala do postele. Psychická únava mě zcela vyčerpala. V mém srdci najednou bylo strašně prázdno.

Ozvalo se klepání na dřevě. Na malý okamžik jsem zadoufala, že mě Pavel přišel odprosit. Jak mi mohl něco takového udělat? Ke všemu přímo před mýma očima! Byla to přece oslava na moji počest. Co si asi pomyslely kámošky z vysoké, když jsem se najednou vypařila? Možná si mé nepřítomnosti ani nevšimly. Všichni byli už hrozně na šrot. Copak všechny společné roky s ním byly jenom lež? To se se mnou tak nudil? Nebo jsem mu nestačila v posteli? A co Jana? Tvářila se jako kamarádka a zachovala se jako ta největší mrcha.

„Seš vzhůru?“ ozval tichý hlas za dveřmi. Ela nakoukla dovnitř a vešla. „Ahoj, jak ti je?“ posadila se vedle mě na postel a na noční stolek odložila ták s francouzskými tousty a teplým nápojem. Do nosu se mi nahrnula příjemná, sladká vůně. Připadala jsem si jako v luxusním pětihvězdičkovém hotelu, což bych ocenila, ale úplně za jiných okolností. Momentálně jsem měla žaludek jak na vodě. Pořád jsem před sebou měla ten odporný výjev Pavla s Janou.

„Jak myslíš, že mi asi je? Na nic,“ řekla jsem a přemáhala pláč.

„Je mi to tak líto! Jana je hrozná čůza. Nikdy ses s ní neměla začít bavit.“

„Jana je možná svině, ale co Pavel?“ kroutila jsem nechápavě hlavou a po tvářích se mi kutálely slzy jako hrachy.

„Tohle se mu ale vůbec nepodobá. Je to přece hodnej kluk. To ta kráva sprostě využila toho, že byl pod parou. Alkohol mu zkrátka kompletně zatemnil mozek.“

„To ho ale přece neomlouvá!“ řekla jsem rozhořčeně. „Snažíš se ho snad bránit?“

„Jasně, že ne. Ale stejně si myslím...“ chvíli zaváhala, „že bys ho měla nechat chvíli vydusit a pak ho vyslechnout. Jsem si jistá, že toho hrozně lituje a udělá všechno proto, aby tě dostal nazpátek. Jste přece takovej super pár. Navíc nechci přijít o naši čtyřku. Umíš si představit, že bych teď měla zvát na večeri tu blbku? To se radši odstřelím!“

„Jako čekáš, že mu odpustím jen kvůli tomu, abych nepokazila naši veselou partu?“ prohlásila jsem sarkasticky.

„Víš, že tak to nemyslím.“

„To doufám.“

„Udělala jsem ti snídani a levandulový čaj. A mám tu i nějaké prášky na uklidnění,“ ukázala na stříbrné plátíčko s diazepamem.

„Díky, ale víš, že to svinstvo nevezmu do pusy. Ale čaj si dám.“

„Co říkáš tomu, že si zajdeme na nákupy? Přijdeš na jiné myšlenky. A s penězi si nedělej starosti. Mám Luďkovu kreditku,“ mrkla na mě spiklenecky. Neměla jsem náladu tahat se po obchodech. Chtěla jsem proležet celý den v posteli a užít se svým zpackaným životem.

„Chci být teď sama, jestli ti to nevadí.“

„Jasný, v poho. Dej mi vědět, když budeš něco potřebovat. Budu si v obýváku dělat nehty.“

Když Ela odešla, zapnula jsem telefon, který byl od včerejška vypnutý, abych se vyhnula Pavlovým výmluvám. Přestože jsem zatím neměla sebemenší záměr mu odpustit, doufala jsem, že mu stojím alespoň za snahu. Na displeji se objevilo několik zmeškaných hovorů od mamky a jedna zpráva od Pavla: HROZNĚ MĚ TO MRZÍ. NEZASLOUŽILA SIS TOHLE VIDĚT. MÁM TĚ RÁD, ALE MYSLÍM, ŽE MEZI NÁMI TO UŽ NEMÁ BUDOUCNOST. MÁME PROSTĚ JINÉ PŘEDSTAVY O ŽIVOTĚ. NECHTĚL JSEM TI UBLÍŽIT.